

Áldást, békességet!
Szeretett Testvéreink Budakeszin, nagytiszteletű lelkipásztor kollégák, mélyen tisztelt
alapítványi munkatársak!

„...Amikor háborúk zaját és lázadások hírét halljátok, ne rettenjete meg, mert ezeknek előbb meg kell történniük, de nem jön mindjárt a vég.” Azután így folytatta: „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, mindenfelé nagy földrengések, járványok és éhínségek lesznek, rettenetes dolgok történnek, és hatalmas jelek tűnnek fel az égen... De egyetlen hajszál sem vész el a fejeteokről. Állhatatosságotokkal nyeritek meg majd a lelketeket.” (Lk 21,9-11; 18-19)

Ezeket a sorokat olvastuk a héten kalauzunk szerint Lukács evangéliumából. S nem csupán olvassuk, éljük. Az Úr 2025. esztendejének áprilisában, Virágvasárnap előtt, az orosz-ukrán háború immár negyedik évében Kárpátalja ismét életjeleket ad. Remélem, hogy mindannyian jó testi-lelki egészségnek örvendenek; sajnos jó ideje nem beszéltünk. A jelenlegi helyzetben nehéz találkozni, de nyíltan kommunikálni is. Igyekszem úgy írni magunkról, hogy az egyikünk életére se legyen káros vagy veszélyes.

Néhány szó rólunk és a közösségeinkről:

Hála Istennek, a körülményekhez képest jól vagyunk, élünk, szolgálunk. Én, Edina feleségem és két fiunk, Ádám és Bence továbbra is itt vagyunk Kárpátalján, Ráton. A legidősebbünk, Dániel Budapesten tanul (másodéves teológus), és sajnos nem találkozhatok vele, mert elmúlt 18, ezért én magam már nem léphetek át a határon és a mentelmi jogom is lejárt, ő pedig nem jöhet haza. Kööttségeink sűrűsége miatt csak néhány havonta tud felutazni hozzá az feleségem, de ez is valami. Rengeteg kárpátaljai családot jellemez ez a szituáció. Az elmúlt héten is el kellett temetnem egy Kárpátaljáról elszármazott lelkipásztor kolléga hozzátartozóját, és szinte senki nem tudott személyesen jelen lenni a szertartáson. Belefacsarodik az ember szíve. Az elmúlt télen - meglepő módon - szinte folyamatosan volt áram, és ez most ajándéknak számít. Egyelőre a három gyülekezetünk között mozoghatok, és többnyire biztonságban folytathatom minden szolgálatomat. Sajnos nem minden kollégám van ebben a pozícióban; sokuknak otthon kell maradniuk, mivel körözési listán vannak. Van, akit sokszor bevíttek, a szomszéd település katolikus papját bántalmazták is, a felettesei ezért a kérésére áthelyezték. Nehéz idők. Érthető, hogy a toborzás és mozgósítás folytatódik, időszakonként nagyon drasztikus. Nagyon remélem, hogy idén változni fognak a dolgok.

Az orosz támadások állandósultak: folyamatosak a rakéta- és dróntámadások Ukrajna városai, főleg infrastruktúra ellen, de pszichológiai hadviselés is zajlik, néha véletlenszerűnek tűnő pusztítás zajlik lakóövezetek, kórházak, iskolák ellen. Az energetikai infrastruktúra nagyon rossz állapotban van, de a keleti rész jobban szenved, mivel ott hidegebb az éghajlat, és a rengeteg importált áramot nem mindig tudják eljuttatni a sérült vezetékek és transzformátor-állomások miatt. Néhány iskolát, óvodát és menhelyet tudtunk generátorral támogatni a korábbi adományokból. Helyi iskolánk és óvodánk is biztosított ilyen módon, első körben őket segítettük áramfejlesztőkkel. Ez most sokat jelent. Nyár közepétől késő őszig folyamatos áramszünetek között éltünk, nagyon megterhelő volt testileg-lelkileg. Most Ukrajna több áramot importál, többek közt Magyarországról is, és a helyzet – minálunk – határozottan jobb.

A humanitárius helyzet térségünkben az elmúlt hónapokban továbbra is súlyos maradt, a háború nemcsak százezres, milliós tömegeket hozott mozgásba, hanem súlyosan érintette az alapvető emberi szükségleteket is, mint például az élelmiszerhez, menedékhez, egészségügyi ellátáshoz vagy oktatáshoz való hozzáférés.

Édesapám kórházi kezelési miatt első kézből beszélhetek arról, hogy elképesztő zsúfoltság és káosz van az egészségügyi ellátásban. Megbecsülni sem tudjuk, hányan vannak itt Kárpátalján, de igyekeztünk kivenni a részünket a bajba jutottak támogatásából.

Helyi lakosaink, egyháztagjaink is folyamatos, mélyülő válságban vannak, hiszen a katonai konfliktus gyarakat semmisített meg, szántóföldeket tett tönkre és sok gazdát tett földönfutóvá. A konfliktus előtt az ország meglehetősen önellátó volt sok területen, most pedig minden tekintetben az importra szorulunk, ami jelentősen drágább. Családfőként én magam is érzékelem a változásokat, a helyi fizetőeszköz értékvesztése megdöbbentő. Az elmúlt négy évben a minimálbér és az átlagnyugdíj hozzávetőleg másfélszeresen emelkedett, ami első hallásra soknak tűnhet, de az infláció mértéke a hivatalos adatokhoz képest sokkal nagyobb. Az üzemanyagárak kétszeres mértékben, a tisztítószer, mosóporok, pipere négyszeres áron, a kenyér, tej, olaj majdnem háromszoros áron kaphatóak a korábbiakhoz képest. Persze, ez a válság továbbgyűrűzik mindenhová, tudjuk, hogy az Anyaországban is milyen hullámokat vet, azonban ezekre a helyzetekre, különösen pedig egy három évnél is hosszabb periódusra egyik család sem volt felkészülve. A tartalékok elapadtak, bármilyen váratlan kiadás a csőd szélére juttatja az itt élőket. Tavaly összesen tizenkét embernek szerveztünk gyűjtéseket a közösségeinkben, mert egy-egy műtét, kórházi kezelés ellehetetlenítette a családokat anyagilag. Ezúton köszönjük, hogy az Önöktől kapott forrásokat is felhasználhatjuk ilyen területen, sokat jelent, higgyék el.

Hálaadásra indít bennünket és örömteli, hogy mindezek között és mellett a lelki életünk megáldott, a testvéri találkozások ereje és jelentősége megnövekedett. Tartalmas csendesnapok, presbiteri alkalmak, családi napok vannak a hátunk mögött. A szervezés sok esetben kizárja a nyilvánosságot, és fényképalbumokat sem mindig publikálunk, hiszen a résztvevők egy bizonyos hányada nem kerülhet a hatóságok látóterébe. Nemrégiben egy felvidéki lelkipásztor vendégszolgálatát után álltak körbe a presbitereink Ráton, és egyikük nagyon találóan megfogalmazta: úgy kell élnünk most, mintha köztörvényes bűnözők lennénk. Hálát adunk mindazonáltal. Mégis. Minden nehezítő körülmény ellenére, a megpróbáltatások és szorongatások ellenére: megőrzött és őriz bennünket az Élet Ura.

A közelmúltban egy szép alkalmunk volt, ahol a hölgyek számára szervezett csendesnapon, Nagydobronyban mintegy másfél ezren voltak együtt. A hangsúly most valóban a nőknél van, hiszen az ő mozgásterük szélesebb, sok esetben ők viszik a vállakon az itthon maradottak gondját és baját. Számukra volt bátorítás, lelki töltődés ez a találkozó. Hálások vagyunk érte.

Most éppen egy virágvasárnapi alkalomra készülünk, ahol magam is szolgálni fogok. Egyházmegyei rendezvény, remélem, hogy sokan el tudnak jönni, mert elképesztően ki vagyunk éhezve a találkozásokra, testvéri érintkezésekre. Kérem, hogy imádkozzanak az alkalomért, s azért, hogy mind biztonságban odajuthassunk és hazaérkezzünk.

Tudjuk, hogy sok imádság hangzott el értünk az elmúlt években, és látjuk, tapasztaljuk, hogy nem hasztalan. Itt is egyre erősebbé szerveződtek az imacsoportok. Fiatalok, idősek együtt vannak az Úr előtt könyörgésben. S az Úr csodákat láttat velünk. A közösségeinkben folyamatos veszélyforrások mellett folytatódtak a lelki alkalmak. Akik azt a döntést hozták, hogy nem menekülnek el, a legtöbben elmondhatják, hogy Isten oltalmazó keze alatt élünk s élünk mindmáig. A kiszolgáltatottságunk csak még inkább közel vitt az Úrhoz.

Van olyan presbitertársunk, akit nem neveznék meg, de bizonyoságként elmondhatom, hogy kényszersorozás útján a keleti vidéken töltött hónapokat, majd csodák útján hazakerült, viszont a jelenlegi helyzetben újra bujdosnia kell. Mégis, hála az ő megőrzött életéért, hála, hogy visszakaptuk.

Fiataljaink közül volt, akinek el kellett hagynia az országot, és épségben kijutott. A szétszakított családok pedig még nem roppantak bele a különlet próbáiba, ami számomra szintén csoda-értékű.

Az élet nem állt meg egy pillanatra sem, és ezért a testileg-lelkileg megpróbált közösségeinket próbáljuk hitben is erősíteni, a testi épségükre is odafigyelni. Ép testben ép lélek névvel már kilenc éve fut egy fontos projektünk, s így támogatjuk a testvéreket vitaminokkal, gyógyszerekkel. Köszönjük, hogy ebben is részt vállaltak.

A másik örömünk, hogy épp egy évtizede fut az Új élet vetőmag projektünk, és sok pozitív visszacsatolást kapunk. Egy pici csomag minőségi vetőmag, amit kézbe adunk, de voltaképpen a tervezhetőséget és a reménységet próbáljuk újraplántálni ezzel, amikor annyi bizonytalanság és félelem övez mindenkit.

Ami külső forrást csak kapunk a diakóniai szolgálatra, igyekszünk eljuttatni azokhoz, akik a legnehezebb, legmélyebb helyzetben vannak. Élelmiszerrel igyekszünk folyamatosan segíteni a társadalom perifériájára szorultakat.

Csatolok néhány fényképet is. Ha kérhetem, ne legyen széles körben publikálva, sok esetben egyszerű, szegény emberek hétköznapi ruhában szerepelnek ezeken. A hétköznapi valósága, ezek is mi vagyunk...

Áldjon meg benneteket az Úr, és remélem, ha végre eljön a béke ideje, találkozhatunk veletek, akár Budakeszin, akár itt, Ráton, s Minajban.

A költészet napját méltatjuk, hadd zárjam levelem Reményik időtlen soraival:

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Örülten alkotott s vakon.

De aztán balzsamként megenyhít
Egy drága Testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt,
S most már a mennynek angyala:

„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha – legszebb perceinkben –
A színéből is – valamit.”

(Reményik Sándor - A szőnyeg visszája)

Rát, 2025. április 11.

Üdvözlettel és testvéri öleléssel: Tibor, Edina és gyerekek